

Aan het werk in de moestuin. Rechts Jan Mestrom. foto Jeroen Kuit

DDL 10/7 2004

TOMATEN UIT HET AARDS PARADIJS

Door Jan Hensels

„Weet je welke groente dat is? Proef maar?” De donkergroene blaadjes van een bedje planten in de tuin van Jan Mestrom van Volkstuinvereniging Roermond smaken een beetje neutraal, maar doen toch duidelijk aan spinazie denken. Het gaat om Nieuw-Zeelandse spinazie, ook wel plukspinazie genoemd. Een groentesoort die op dezelfde wijze bereid kan worden als de normale spinazie. Alleen hoort die huis-tuin-en-keukenspinazie tot de familie van de ganzevoetachtigen en hoort de Nieuw-Zeelandse spinazie tot de ijskruidfamilie.

Het voorbeeld maakt duidelijk waarom nog altijd heel wat Limburgers tijd en energie steken in het onderhouden van een moestuin. Je kunt soorten telen die in de meeste winkels niet of nauwelijks verkrijgbaar zijn. Of je doet het voor de smaak die volgens Mestrom vaak veel beter is dan die van de producten uit de supermarkt. „Mijn zelf geteelde tomaten smaken veel lekkerder dan die uit de winkel. Dat is helemaal niet met elkaar te vergelijken”, zegt Mestrom. De 76-jarige Roermondenaar tuiniert al sinds het ontstaan van de Volkstuinvereniging Roermond 35 jaar geleden, in wat zijn vrouw Toos „ons aards paradijs” noemt. Die hof van Eden ligt verscholen in het veld tussen de Duitse grens en het Roermondse kerkdorp Asenray. Omdat de volkstuin in het verleden wel eens ongewenst bezoek kreeg van mensen die hun voorraad groenten wilden aanvullen, heeft de vereniging een bord dat de aanwezigheid van de tuin verried, laten weghalen.

Toos Mestrom-Homans weet zeker dat haar eerst echt ernstig ziek was, nog in haar

Eigenaren van een moestuin moeten altijd op hun hoede zijn voor plantenziektes of vraatzuchtige insecten. Jan Mestrom van Volkstuinvereniging Roermond meent dat ook zonder het gebruik van bestrijdingsmiddelen een heel aardige oogst uit de eigen groentetuin behaald kan worden.

is, doordat hij zoveel uren in de volkstuin heeft gestoken. De arbeid in de tuin verschaft hem behalve een behoorlijke oogst aan erwten, peulen, bonen en andere groenten ook beweging en ontspanning. Jan Mestrom loopt trots naar zijn tomatenplanten. De manshoge planten staan in witte plastic emmers. De nog groene tomaten hebben soms al een redelijk formaat. „Ik zet de planten bij voorkeur in emmers die voor zeker een kwart gevuld zijn met paardenmest. Bovenop komt een laag goede teelaarde. Ook geef ik altijd wat Patentkali (een meststof die kali en magnesium bevat, red.) voor de vruchtzetting en de smaak. En bij regen dek ik de planten af met doorzichtige plastic, ook al om ziektes te voorkomen. Ik geef de tomatenplanten dagelijks regenwater. Als je hiervan moet leven, kun je dit vergeten. Veel te veel werk.”

Op de bladeren en tomaten van de tuinier valt geen bruin plekje te ontdekken. Tomaten kunnen last krijgen van witte vlieg of verschillende soorten schimmels. Ook de aardappelziekte wil wel eens een zorgeloze oogst verpesten. Op de bladeren verschijnen dan bruine plekken en later kunnen ook de tomaten bruine

plekken krijgen. Mestrom is door schade en schande wijs geworden en kijkt op zijn leeftijd niet meer af van zijn teeltmethode. „Ik zet de planten liever niet in de volle grond. De kans is dan veel groter dat de tomaten last krijgen van aardappelziekte. Om die reden gooi ik ook geen aardappelschillen op de composthoop.” Verder laat hij de koeienmest links liggen. „Ik zeg maar altijd zo, een koe eet alles. Een paard is veel kieskeuriger. Ik moet er bij zeggen dat het me ook wel bevalt dat er half vergane resten stro in de paardenmest zitten. Die zorgen voor een betere structuur van de grond.”

De paardenmest speelt bij Mestrom ook een centrale rol bij het bemesten van de rest van de groentetuin. „Eerst graaf ik de tuin twee spaden diep om. Ik stop tegenwoordig wel na een voor of twee. Anders houd ik het niet meer vol.” Voor het zaaien of planten van in de kas opgekweekte groente gaat er paardenmest in. Hij erkent wel dat er meer methoden zijn die goede resultaten opleveren in de moestuin. „Net al bij de te

maten heeft de ervaring me geleerd dat dit bij mij het beste werkt.”

De sperziebonen, tuinbonen, peulen, erwten, andijvie en broccoli verkeren zo op het eerste gezicht in een goede conditie. Luizen of ander ongedierte komen slechts sporadisch voor. Als Mestrom zwarte bonenluis ontwaart op zijn tuinbonenplanten knijpt hij de top waarop de beestjes zitten weg. „Meerdere mensen hier in de volkstuin spuiten met een aftreksel van brandnetels tegen luizen.” Chemische bestrijdingsmiddelen gebruikt hij niet of nauwelijks.

Een probleem vormde jarenlang het telen van wortelen. Het lukte de toegewijde tuinier maar niet om wortelen te krijgen die vrij waren van 'wurmpjes'. Zeker de maden van de wortelvlieg willen nog wel eens toeslaan en zorgen dan voor wortelen vol weggevreten bruine gangen. Het zaaien van de wortel in een tunnel met insectengaas behoort tot de mogelijkheden om daar iets tegen te doen. Mestrom gaat de strijd tegen de insecten op een minder orthodoxe wijze aan. Hij heeft zijn methode opgepikt van een Duits tuinierprogramma. Hij verzamelde deze winter na het scheren de stoppels van zijn baard en strooide die na het zaaien uit over de grond. „Ik kon het eerst ook niet geloven, maar ik heb sterk de indruk dat het wel werkt. Anders was rond deze tijd van het jaar het loof van de wortel al geel gekleurd. Nu is het frisgroen. Ik denk toch dat de insecten die het op de wortel voorzien hebben afgeschrikt worden door de menselijke geur van de stoppels.”

Zijn vrouw hoort het verhaal lachend aan. Zij steekt vervolgens nogmaals de loftrompet uit over de groentetuin. „Weet je wat het lekkerste is? Neem een biefstukje, pluk peultjes en erwten en maak dat met een beetje boter.”